



Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

Svmmarivm Homiliæ Secvndæ Seqventis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

te agnosco, quod illa non sis, quam te esse mentitur alienus ille habitus. *quare aliam te esse simulas?* Secretum certe stupendum debet pedum sonitus continere, cum ex illo Propheta cognouerit, quod hæc non esset mulier illa, quam se esse fingebat, sed alia longè diuersa. Est ille pedum sonitus, qui rei veritatem luce clarius aperiat.

2f. 38.7. Quo: quot viuunt in hoc mundo incedunt omnes larnati, alios se mentientes, quam reipsa sint cooperientes seiplos vestibus à sua essentia profusus alienis: quod forsitan ille dicere intendit, qui huius rei tam claram habebat notitiam, Propheta Dauid: *Verumtamen in imagine pertransit homo.* In Hebræo habetur verbum, quod significat figuras idolorum; nam idola statuebantur secundum exteriorem formam, tanquam potestate præclara & maiestate veneranda; insus vero, nihil aliud hæc erant, quam segmen ligni. Talem fingebant Iouem totum auro fulgidum, excelsio resedentem throno, vt qui cælos reget, & pro beneplacito suo terram quateret tonitru, & fulgure terreret, flammantelque radios iacularetur. Mercurium erigebant ornatum suo caduceo, vtpote repletum omnigenâ sapientiâ, & eiusdem sapientiæ Principem. Martem collocabant euaginato gladio terribilem, vt qui solo armorum strepitu potentissimos quosque superabat exercitus: ab intus verò, hi omnes & eorum singuli, non erant nisi luti quoddam figmentum, puluere oblitum, aut lapis rubigine sordidus, aut lignum a tinea corrosum.

Ita Propheta Habacuc de quodam loquitur idolo, splendide adornato, depicto, vestito: *Eccè iste cooperitus est auro & argento, & omnis spiritus non est in visceribus eius.* Quid sunt omnes homines hic ambulantes, nisi puluis & lutum? qui vestibus cooperiti incedunt sumptuosos. Hic suo Regno, alter suo Ducatu, suo Comitatu alius, hic serico, diuitiis ille, hæc venustate, illa veste plumaria, alia deniq; mille laruis adornata. Hic apparet Iupiter quidam potentissimus, qui tonet & sonet, qui mandet & veter; Alius Mars quidam, qui conturbet & domet omnia. Verum sonitum pedum attende, vt debis extremum vite, dum duplicantur campanæ, dum sepulchrum aperitur, dum te mundus è se repellit, ipse verò cum omnibus tuis diuitiis maneat superbus, pedibus suis omnes tuos conerit titulos, tibi tantummodo relinquat vile linteamen pulueri tuo coniegendero, terrâ te obuoluat & cinere, his accedat rulliens, qui ligone vel sareulo os tuum oculisque, conuertat. Hic ille sonitus pedum tuorum, dum portam ingrederis æternitatis: quod est moii: *Quoniam ibis homo in domum æternitatis.* Eia igitur hortatur nos Iſaias postquâ diuinâ quâdam eloquentiâ cuncta hæc descripsit: *Memento horum Iacob* O Iacob, luctator, qui Dei tui beneficentiam fatigis obtinere. *Memento horum,* & tuam primito arrogantiâ, tuæ superbiæ alas demittito, vt verus Iacob coram Domino p'orato, ac humilibus precibus, & seruentioribus orationibus, eius gratiæ postulato benedictionem, quæ cælestis obtineas gloriæ fruitionem, Amen.

S V M M A R I V M

HOMILIE SECUNDE SEQUENTIS.

DO. et nos præfens Euangelium, quomodo Christus Centurionem, vt adamantem & speculum illuminarit, ex quo clarissimi lucis radij prodierunt. *a.* Miles fuit Hispanus, qui omnes enerat prætextus, quos allegant mundani, cur sancti non sint. *b.* Lucis radij quibus nos & illuminat, & erudit, decem computantur; quorum Primus hic fit: Christum accedere vt verum Deum, mediantibus sacerdotibus. *c.* Secundus: Recurrere ad Deum principaliter corde & animo. *d.* Tertius: Hoc autem optima dispositione, meliote quam Regulus: cui Christi ministri diligenter attendant, ne fiant personarum accipitores, cuiquequæ illi expediat, conscribentes medicinam. *e.* Quartus: fide magis viuâ, quam sacerdotes, qui Centurionis peruerterunt commissum. *f.* Quintus: Appellatur Christus, Dominus sine termino. *g.* Sextus: sibi ipsi, non domini suæ indigni.

a. 1.
b. 2, 3.
c. 4, 5, 6.
d. 7.
e. 8, 9.
f. 10.
g. 11.

dignitatem imputare. *b.* Septimus: Hæc sint prima orationis verba: *Non sum dignus*, *h. f. 12.*
 & se indignum reputans, & præcedentibus bonis operibus: fit dignus. *i. Octavius: i. f. 13. 14.*
 intelligere, modum operandi Deo proprium esse; solo suo verbo. *k. Nonus: Excus- 15.*
 sat se, ne Christum in domum suam recipiat, considerans celsitudinem Maiestatis. *k. f. 16.*
l. Decimus: Ex regimine militiæ, deducere modum imperandi Dei omnipotentis. *17.*
m. Speculum tam lucidum, ut eius verè Christus fidem admiretur. *n. & secundum 17.*
 rei veritatem de eo pronuntiavit: *o. Non inuenit tantam fidem in Israhel. 18.*
m. f. 19.
n. f. 20.
o. f. 21.

- §. 1. Christus lux vera omnes illuminat, quosdam ut lateres, alios verò velut specula: quorum unus extitit hic Centurio.
- §. 2. Prodit Ecclesia cum milite Gentili, sed sancti, qui negligentia vestra rationes, cur sancti non sint, excindat.
- §. 3. Tribus militibus, quorum duo Hispani, confundit Euangelista vestras obtentiones: inter hos censetur noster Centurio Hispanus.
- §. 4. Accessit Christum Centurio per Iudeorum seniores, quod enim per alios agit, hoc agere per te censetur.
- §. 5. Centurio Christum verum Deum confitetur, dum ad eum accedit per sacerdotes, quales ipsi sunt mundo uniuerso.
- §. 6. In omni lege, accesserunt laici ad Deum, per sequestratos sacerdotes, etiam Balac Rex Idololatra.
- §. 7. Verius dixerit accessisse Centurionem ad Christum, licet dignum, quam illos quos premisit medios, & qui propius cum eo sunt locuti.
- §. 8. Centurioni placidè responder Christus, Regulo autem asperius: quo nos docet, ut alter Eliseus, non honorare quempiam, eo titulo, quia dives, nec pauperem reiicere, quia pauper.
- §. 9. Christus expertissimus medicus diuersis morbu diuersa prescribit Medicamina: non enim omnia omnibus expediunt.
- §. 10. A Centurione nisi legati, eiusdem inuenterunt mandatum, quos modica fidei rearguas, sed excellentioris commendat Centurionem, qui palmam cripiat Moyse & Aaroni.

- §. 11. Conuenienter Centurio Christum appellauit Dominum: nomen Deo ab æterno proprium.
- §. 12. Euincit Salomonem Centurio: dum indignitatem suam non domui, sed sibi adscribit: nulla enim Deo indigna, nisi quam peccatum reddit indignam.
- §. 13. Prudensissime orationem suam ab his verbis inchoat: Domine non sum dignus: aptissimum orationis principium.
- §. 14. Dum se indignum, accusat, fit Deo dignus: hunc imitantur, qui dignè ad Christi Domini accedunt Sacramentum.
- §. 15. Opera bona subsidio veniunt Centurioni tempore necessitatis; mala verò tibi erunt obstaculo ut videre licet in mysterio Christi.
- §. 16. Credit Centurio Christum operari qualibet posse, solo suo verbo, ut Deus, cui hoc est proprium.
- §. 17. Ex eo, quod ait Centurio, confunditur Iuliani Apostatae blasphemia; pariter S. Ioannes Euangelista verus B. Virginis filius esse declarat.
- §. 18. Virtutem Diuini verbi intellexit Centurio, ut alter Abraham. Optimè rem suam egit recusando, & Zachæus admittendo: nos verò vtrumque imitemur.
- §. 19. Admiracione dignus fuit illius argumenti discursus, ex militari obedientia desumptus, in qua ipse viuebat Centurio.
- §. 20. Admiratur Centurionem Christum: verè enim & realiter hanc assumpsit defectum, ipsa morte maiorem: ut in eo Centurionem honoraret.
- §. 21. Quà ratione verum sit: fidem Centurionis fidei Israhelitarum palmam præcipere.

